

TUNA KİREMITÇİ

1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanınan Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

tamadres.com

Git Kendini Çok Sevdirmeden

Tuna Kiremitçi

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayına Hazırlayan: Canan Hatiboğlu

Son Okuma: Aslı Güçlü

Kapak Tasarımı: Sevda Karacan

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-40-8

1. Baskı: Eylül 2021

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com – info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

TUNA KİREMITÇİ

Git Kendini Çok
Sevdirmeden

Yirmi Yıl Sonra Önsöz

Elinizde tuttuğunuz kitabın yazılmasından bu yana tam yirmi yıl geçmiş. Vay canına!

O yılların en çok okunan romanlarından biri olmayı başarak herkesi şaşırtmış bir kitap... En başta da yazarını... Tartışmalar yaratmış olması da doğal; bugün de yirmi dokuz yaşındaki bir müzisyen ilk romanıyla böyle bir başarı kazansa yine tartışılır. İnternet hâla *Git Kendini Çok Sevdirmeden* hakkında söylenenlerle dolu. Ayrıca, ciddi değerlendirmeler yapanlar da oldu: Semih Gümüş ve Ömer Türkeş'in yazdıkları şimdi hatırladıklarım.

Romanı yazan o genç adamı hatırlıyorum: Müzik grubu dağılmış, okuduğu üniversiteden atılmış, sevgilisi tarafından terk edilmişti. Ortaköy'de kırık dökük bir müştemilatta, beş parasız yaşıyordu. Sanatçı olmak için gereken ortama sahipti yani. Bir gece aklına evde daktilo olduğu geldi. Mavi *Olivetti*'ye ilk kâğıdı taktı ve Arda ismindeki genç kızın (bu isim eskiden kızlara da veriliyordu) nerede biteceği meçhul yolculuğunu anlatmaya başladı.

Uzun yılların getirdiği nesnellikle dönüp baktığımda, bunun Amerikalıların *coming of age* dedikleri türde bir büyüme ve gençlik romanı olduğunu görüyorum. Arda'nın kabuğundan çıkıp kadınlığa adım atması, doğduğu Eskişehir'den ayrılıp ilk kez İstanbul'a gitmesi ve aşkı bulması hakkında... Belirgin bir J. D. Salinger (*Franny ve Zooey*) ve Raymond Queneau (*Zazie Metroda*) etkisi var. Arda'nın dış görünüşünü tasvir ederken de günümüzün önemli dizi senaristlerinden, kız kardeşim Banu Bozkurt Kiremitçi'den yararlanmışım.

İşin yazınsal boyutu bir yana, kitabın o dönemin yayıncılık sektörüne mütevazı bir katkısı olduğu söylenebilir. *Git Kendini Çok Sevdirmeden*'in başarısından sonra yayınevleri yeni kuşağın yazarlarına yatırım yapma heyecanı duydular. Genç yazarlar da kitaplarını yayımlatma konusunda biraz daha cesaretlendi. Sonrasında pek çok yazar geldi ve 2000'li yıllarda belki de bu elinizde tuttuğunuzdan çok daha güçlü romanlar yazıldı. Yine de hiçbir şey beni *Git Kendini Çok Sevdirmeden*'deki naifliği sevmekten vazgeçiremiyor.

Zaman içinde, "Devamı gelecek mi?" diye soran, Arda'nın sonraki hayatını öğrenmek isteyen o kadar çok okur oldu ki 2012'de *Bir Gönül Meselesi*'ni yazdım. Orada Arda ve Ertuğrul yolculuklarına devam ediyorlar. Meraklıları edinip okuyabilir.

Velhasıl, yirminci yılında bu romanı okumaya niyetlenen herkese Arda'yla beraber iyi yolculuklar diliyorum.

T.K., 2021, İstanbul

tamadres.com

Haliyle, Yasemin için...

*Bir hızla,
yavaşlayan bir hızla toparlarsın ne varsa
içinde esen fırtınanın savurduklarından.
Bir an sorunudur senin için artık
kalkıp gitmek, her şeye hazır olmak.*

Cevat Çapan, Doğal Tarih

1

On yedi yaşındaydım.

O zamanlar da küçük odada kalıyordum.

Adım atacak fazla yerim yoktu. Gelen gidenin görmemesi gereken külüstür eşyalar, emekliye ayrıldıktan sonra hep bu odaya konurdu. Ta doğduğum evden kalma, oymalı ahşap bir yatağım vardı. Sonra ailenin daha iyi günlerinde alınmış abartılı bir şifoniyer. Babamın üstüne titrediği siyah-beyaz televizyonu da zamanında aslanlar gibi taşımış, diğer raflarında annemin gümüş tepsilerini ve yirmi iki ciltlik *Ana Britannica* setini ağırlamış, şimdi benim ıvır zıvırımla tıka basa dolu bir kitaplık. Hemen yanlarında, çoktan dağılmış bir fiskos takımının yaşayan son üyesi, hüznü bir koltuk. Bir de yıllarca salonda caka sattıktan sonra demode olup basamakları hızla inen fıstık yeşili perdeler.

Hepsi de ailenin çoğunu hatırlamadığım çağlarından izler taşıyordu. Farklı zamanların, farklı umutların ve farklı takıntıların evimize taşıdığı bu eşyalar, odada gün boyu süren loşluk içinde sanki birbirleriyle konuşur, küçük tarihimizin parçalarını tamamlamaya çalışırlardı. Freddie Mercury, duvardaki posterinden onlara üzgün üzgün bakardı. Bense yanlarında varlığımdan çok daha eski bir şeylere, parlak ibrişimlerle bağlı hissedirdim kendimi.

Mutlu olduğum yer, bu odaydı. Sorsanız kızlardan hiçbiri benim için, “İçine kapanık,” ya da “Bunalım,” demezdi. Sokakta

paten kayar, akşamüstleri bahçe duvarına oturup çekirdek çitler, oğlanlarla kolasına voleybol oynardım. Her anne babayı mutlu edecek kadar normaldim yani. Sadece bazen, özellikle yalnız kaldığım zamanlarda, ruhumun benden çok daha yaşlı olduğu hissine kapıldığım olurdu. Eski eşyalara tuhaf anlamlar yükleyen birisi için herhalde bu da normal sayılırdı.

Küçük oda bence evin kalbiydi. Eğer ev bir gün ölmeye karar verirse işe bu odadan başlayacağını düşünürdüm. Hayatımın çekirdeği bu odadaydı. Fırat'ın başıma açtığı işler olmasa, onu değil yeni bir şehre götürmek, insan içine çıkarmak bile geçmezdi aklımdan.

İkimiz de içinde midye gibi büzülüp kalacağımız yerleri bulurduk hep. Bu yüzden bu eve ilk taşındığımızda, küçük odada Fırat'ın da gözü vardı. Ama irikiyim adamlar bir sabah eski evimize girip eşyaları kolilemeye başladığında o yoktu. Yatılı okuldaydı. Haliyle kimin hangi odayı alacağına karışmazdı.

Üstelik koleji bitirdiği yaz eve döndüğünde, daha bir hafta önce telefonda tehdit savuran o değilmiş gibi yenilgiyi nedense çok çabuk kabullendi. Ona yokluğunda hepimizin kullandığı, bahçeye bakan odayı hazırlamıştık. Annemin bütün kış misafir ağırlayıp zincirleme kahve falları baktığı, babamın gece el ayak çekildikten sonra oturup uzaklarda okuyan oğluna ne yazacağını düşündüğü, geniş pencere, gömme dolaplı, büyük ama nedense çok kolay ısınan odayı.

Fırat odaya el koyunca, ilk işi duvara bir-iki zavallı film afişi asmak oldu. Açılır kapanır çalışma masasının üstünü kitapla doldurdu. Bir de güç gösterisi olsun diye herhalde, taşınabilir eşyaların yerini ite kaka değiştirdi. Sonra da iri cüssesiyle o masanın başında oturdu ve elinde kalemi, evin önündeki bahçeye pencereden uzun uzun baktı.

2

Çoğu zaman bir zamanlar benim olan bu küçük odada uyuyorum.

Burası benim müzem. Ergenlik şeytanlarımla hep bu evde savaştım. Bizimkilerin yardımı dokunamazdı, kendi bitmeyen ergenlikleriyle meşguldü onlar. Evin duvarlarında, artık iyice yıpranmış perdelerinde, içeri dip dibe sığılmış bir-iki parça küllüstür eşyada yalnız benim görebildiğim izler var. Hangi izin ne anlama geldiğini ezbere biliyorum. Çünkü o izler benim.

Her gece bu solgun kırmızı lambanın ışığında, genç kızken tutulmuş bir günlüğü okur gibi bu evi okurum. Şeytanlarımı hatırlarım. Kalınlıkta *Suç ve Ceza*'yla rekabet edemese de bu günlükte yirmi üç yıl öncesinin bütün korkuları, kıvranırları ve farkına yıllar sonra varılmış bazı başlangıçlar var. Odada gördüğüm her eşya, duvardaki en ufak bir çatlak, bahçedeki dut ağacının pencereye yaslanan gölgesi, bana verilmiş bir sözü, boş verilmiş bir planı ya da gençliğin insanı ta içinden kavrayan, titrek ışığını hatırlatıyor.

İnsan günlük tuttu mu belki de yıllarca ona elini sürmemeli. Üç gün sonra bakınca bizi derin utanca boğan satırlar, yirmi küsür yıl sonra gözümüze bir mucize gibi görünebiliyor. Yazının da kendine göre bir ömrü var demek ki. Eğer yaygın görüşlere biz de katılır, onun bizim elimizden çıktıktan sonra yeni bir hayata

başladığına ikna olursak, serpilmesi ve yüzüne bakılır hale gelmesi için yirmi üç yıl aslında fena bir süre sayılmaz.

Mesela ilk on yıl, yazılı olanın kendi kendisini tanıdığı dönem. Harfler hem birbirleriyle hem de üzerine yazılı oldukları defterle tanışıyor. Sesli ve sessiz harfler, sert ve yumuşak ünsüzler, şapkalılar ve çengelliler ancak kaynaşıyorlar. İkinci on yıl, kendilerini yazanın kim olduğunu unutmalarıyla geçiyor. Onun bütün korkularından, güvensizliğinden, ileride başlarına bela olabilecek bütün kalıtsal hastalıklardan bu süre içinde tek tek arınıyorlar. Günlüğün yazarı olan kişiyle hiçbir ilişkileri kalmıyor böylece. Kalsa bile zamanla her insan gibi o da değiştiğinden, bir başkasının acılarına bakar gibi bakabiliyor artık sayfalara.

Başkalarının acılarını okumak da her zaman zevkli olduğuna göre...

Ama bir oda, bir deftere göre her bakımdan çok daha kullanışlı. Yanlış ellerde ruhumuza karşı bir silaha dönüşebilecek bir günlüğün yanında şifresini sadece bizim bildiğimiz, biz gerekli bağlantıları yapmadıkça kimsenin hiçbir şey anlamayacağı bir oda çok daha güvenli değil mi? Hangi çatlağın hangi çivi iziyle buluşması gerektiğini bizim dışımızda kim bilebilir?

Hele insan on yedi yaşındaysa, yani içinde hem henüz geçmiş çocukluğun hem de yaklaşan yetişkinliğin gücünü aynı anda hissediyorsa, bir odayı günlüğe çevirmek için büyük bir sihre ihtiyaç duymaz herhalde.

İnsan bir eve bakıp bir şehri, iki dakika düşünüp on yedi yaşındaki o komik kızı hissedebilir mi peki? O kızın benimkine fark atan cesaretini, gücünü, sersemliğini... Böyle yapmak acılardan kurtarır mı insanı?

Kurtarmaz mı?

3

“Uyanık mısın?”

Kibar biri sayılmazdım. Hele o gece hiç değildim. Bozkır sıcağıyla ve sivrisinekleriyle savaşıarak uyumaya çalıştığım bir sırada kapıyı usulca araladı, başını uzattı. Konuşacak halim yoktu hiç. Uyumak istiyordum. Ben onu püskürtecek bir yanıt ararken odaya bütün heybetiyle girdi, yatağın ucuna oturdu.

“Rahatsız ediyor muyum?”

Dürüst olmak gerekirse etmiyordu. Uzandım, gece lambasını yaktım. Hafif aşağıdan gelen ışık, Fırat’ın yüzünü olduğundan da hüzünlü gösterdi. Konuşmaya başlayacağına başını çevirip sanki hiç görmemiş gibi odanın duvarlarına bakmaya başladı. Ne söyleyeceğini merak etmiyordum. Kabalık yapmak da istemiyordum ama. Hatta gelmiş olmasından bir bakıma memnun bile sayılırdım. Sesi konuşurken o kadar tekdüzeleşir ve öyle uzun cümleler kurardı ki uykusunu getirebilirdi insanın. Onu cesaretlendirmek istedim. Hafifçe doğruldum.

“Korkarım,” dedi gözünü duvardan hiç ayırmadan, “bir kızı hamile bıraktım.”

Annemle babam bitişikteki odada uyuyordu. Biri uykusunda gürültüyle öksürdü.

“Ne?”